

MIJN

Pak je podium

Als driejarige sprak ik iedere voorbijganger op straat aan. 'Hallo, hoe heet jij? En hoe gaat het met jou?' Als iemand zei dat hij even geen tijd had, vroeg ik ze waarom niet. Ik was altijd nieuwsgierig. Na een studie geschiedenis begon ik bij RTV Utrecht met het presenteren van het

nieuws. Doe maar alsof de camera je moeder is, zeiden ze, en ineens stond ik, met een beetje bluf, live televisie te doen. Alles nam ik gretig aan en dat ging goed tot ik een live-interview deed. Ik was zo erg bezig met hoe ik overkwam dat ik een vraag stelde die net al beantwoord was en toen kreeg ik een black-out. Droge mond, hartkloppingen, zweethanden. In helikopterview zag ik mezelf naar mijn gevoel oneindig lang stuntelen.

Het was een heftige ervaring en ik werd even van live-tv afgezet. Ergens onderweg was ik mijn onbevengene nieuwsgierigheid en enthousiasme vergeten. Krampachtig deed ik zoals ik dacht dat een presentator moest doen. Terwijl de leukste situaties in interviews en presenteren ontstaan als je de controle los kan laten. Juist toen ik geen verwachting meer had, kon ik persoonlijker worden en mezelf laten zien, met het vertrouwen dat het dan goed genoeg is.

Naast het werk voor tv leidde ik ook congressen en evenementen als dagvoorzitter. Daar viel me op dat er veel minder vrouwelijke dan mannelijke sprekers zijn. En als ze er zijn, doen ze heel bescheiden. Terwijl ze bijvoorbeeld op zo'n onderwerp gepromo-

veerd zijn. Altijd maar dat bescheten gedoe. Dan denk ik: kom op, laat je zien! Durf! Eén situatie heeft me in het bijzonder aan het denken gezet. Ik interviewde eerst een man die zich ongeveer een jaar in het thema positiviteit verdiept had en vervolgens een vrouw met 25 jaar ervaring in de reclamewereld die nationaal bekende campagnes had bedacht. Aan de man vroeg ik of ik hem positiviteitsgoeroe mocht noemen en dat vond 'ie wel passend. Toen ik de vrouw vroeg of ik het begrip reclamegoeroe mocht gebruiken, wuifde ze dat meteen weg terwijl ze ongemakkelijk lachte.

Vrouwen leren dat ze bescheiden moeten zijn en vooral niet boven het maaiveld uit mogen steken. Daar wilde ik iets aan doen. Onder de naam *Pak je podium* geef ik nu presentatietrainingen aan vrouwen. Met hen ga ik naar de kern van hun verhaal en leer hen die te benoemen en erover te vertellen. Ze hoeven niet borstklappend die apenrots te veroveren; het is juist een balans tussen oprecht en met overtuiging je verhaal vertellen waardoor je boodschap overkomt. Niet alleen letterlijk op een podium, maar in elke situatie waarin je de kans krijgt om je te profileren. Het verhaal dat mensen bijblijft is krachtig en sympathiek. Verteld vanuit vertrouwen.

Eva Brouwer

In deze rubriek vertellen mensen hun levensverhaal, vastgelegd door een schrijver van Story Terrace. Abonnees van De Telegraaf kunnen een professioneel geschreven boek laten maken tegen gereduceerd tarief. Storyterrace.com/telegraaf

